

PROLOG

Acuma când pornesc la drum

- neștrămutat, dar imprecis –

Te rog, atotputernice Părinte,

ajută-mi străduința-n scris!

Nu-Ți cer averi ce-s o povară

pentru săracu-n al lui fel bogat,

ci har Ți cer să ies cu bine

dintr-un impas deliberat.

E bucuria *sui-generis*

de-a fi uman prin dăruire –

doar astfel omu-n spirit crește

și-și dă obolul la-nfrățire.

Nu-s iscusit s-adun averi

roase de molii sau furate,

cum moda este pe la noi

în cercuri cu cinstea certate.

(Și totuși, pâinea și cuțitul

se află la atari mișei,

convinși c-a omului valoare

rezidă-n bani și cocoșei.

Ei cred că totu-i de vânzare

ca-n lumea lor fără morală –

cu bani își cumpără statutul

și pentru bani stau la popreală.)

Dar e știut că lumea mai rezistă

cu ruga dreptilor nevoitori

și că-n istorii un popor rămâne

doar prin ai spiritului truditori.

Corul heruvimilor

Pe Pământ va coborî

Mesia a doua oară,

ca să smulgă omenirea

din suficiența-i chioară.

Mare bucurie

pentru-acea care

cred că doar prin El

însăși moartea moare.

Simpla lui prezență

va fi semn divin

c-al păcatelor pahar

este arhiplin.

Întoarcerea lui Mesia (Poem-romanul noii încercări de salvare a omenirii) (Autor: George Petrovai)

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

Întoarcerea lui Mesia (Poem-romanul noii încercări de salvare a omenirii) (Autor: George Petrovai)

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

Partea I: *Analiza la rece a condiției umane*

În înălțimi fără sfârșit

unde impulsu-i somnolent,

căci spațiu-n timp și viceversa

futile-s pentru veșnicul prezent,

pe tronul slavei necuprinse

Atotputernicul stătea

- Lumină genitoare de lumină –

și ochiul vocii Lui spre Fiu căta:

- Iubite Fiu, ani două mii

adânc Pământul l-au brăzdat

cu felurite omenești stihii

de când obolul Ți l-ai dat

în chinuri și moarte pe cruce

ca să revină-ntreg rotundul

la preadamicul statut –

dar una-i forma și-alta fondul!

Privind la furnicarul pământesc

în goană după pieritor,

ușor constăți că oamenii cam toți

nu vor să știe-n viață rostul lor.

Nu vor să știe că iubirea

și pocăința-s pentru ei salvare,

ci umblă cu tertipuri în speranța

c-o milă-ntâmplătoare-i calea de scăpare

din a infernului în clocot smoală –

acel subțire fir de ceapă

cu care îngerii vor încerca

pedeapsa grea s-o facă mai domoală...

Vai de perfidul ce-n viață

plăcerii i-a fost rob supus,

dar care are cutezanța

să umble cu nasul pe sus!

Ba chiar să-i ia la rost pe alții,

mai vrednici decât el prin umilință,

cum tot mai mulți dintre păstori

arată-n fapte-a lor netrebuință.

După adamicul păcat,

nu l-am constrâns pe omul decăzut

prin aspre interdicții sau pedepse

cleștar să redevină-n conținut,

ci libertatea i-am lăsat-o

în viață drumul să-și aleagă –

inevitabil test ce după moarte

vizeaz-o veșnicie-ntreagă.

Și ce-a făcut ipochimenul

(istoria fiind dovadă)?

Nevrând în ruptul capului

să se îndrepte și să creadă

că viața-n timp e doar popasul

pentru intensa pregătire

ca firea lui să nu mai fie

în dezacord cu-armonioasa Fire,

din efemer el și-a făcut

a existenței sumbră vrere,

cum Epicur se amăgea

cu fericirea dată de plăcere.

Iar pentru asta-i lup șiret

de când intrarea-și face-n lume

- o bestie ce se îndoapă

cu legi nedrepte și cutume —,

ca să plesnească de osânză

și amintirea-i praf să fie,

pedeapsă binemeritată

când omu-i doar o parodie.

A zecea parte dintre oameni

(bolnavii de căpățuire)

au bani și-averi cu mult mai multe

decât tot restul de-omenire.

Dosiți în organisme mondiale

masonice-n esența lor,

elita ăstor păcătoși

strunește soarta maselor,

ba prin conflicte-ntreținute

de odioase lucrături

(căderi suspecte de guverne

și jertfa atâtor fapteuri),

ba prin planificate crize

financiar-alimentare,

ca păpușarii planetari

să treacă la măsuri ultrabarbare,

precum reducerea doar la un sfert

a populației pe-ntreaga Terră

pentru-un posibil spor la alimente

și-un mult mai riguros control în noosferă.

La modă-i azi globalizarea

cu ale ei progenituri –

dacă-nvârtelile-s globale,

și crima e globală-n lovituri...

Mai mult decât globala poluare

ce colții și-i arată iar și iar,

cruzimea, egoismul și minciuna

fac viața pe Pământ să fie un calvar.

În sine omu-i o enigmă –

a răului cu binele-mpletire:

Răul nativ în el tronează

ca binele s-ajungă la-nflorire!

Firește că prioritatea

revine *binelui hedonic*,

cu tot mai mulți oameni convinși

că e-n viață scopul tonic.

Numai o mână dintre ei

moralul bine-l mai slujesc

și agonia prelungesc

la miliarde de mișei...

În completare la ce-am spus

e românescul meleag sfânt,

unde stă treaba ca-n balada

O apă-s toate și-un pământ:

„Atâția oameni s-au convins

(în ceafă când le suflă moartea)

că toate-s goană după vânt

cu năzuințe pentru duh peltea,

cum Solomon o tot repetă

în cartea sa nemuritoare:

Lumeștile izbânzi deșarte-s toate

și nu-i nimica nou sub soare!

Ce este a mai fost și-a fi

- putere, bogăție, fală –

și pentru scopul efemer

un suflet pur este doar vorbă goală.

În lumea asta dată peste cap

la banul-zeu se-nchină tot mai mulți,

încât privind la frământarea ei, constăți

c-o apă și-un pământ sunt tineri și adulți.

Deși de Nietzsche nici n-au auzit

(în pragmatism a ști e de prisos),

ei azi, rupând din carnea milei pân' la os,

pe filosoful revoltat cu mult l-au depășit.

Ai noștri politrucii, de pildă,

se-arată supraomeni la hoții

și-s nitzscheeni prin pofta de putere,

eternă revenire-n pușcării...

Decât belșugu-njositor –

azi sus și mâine la răcoare,

pentru condiția umană

e mai de preț o viață oarecare

cu demnă simplitate-nseninată

prin necurmată dăruire.

Căci numai inima de alții plină

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

cunoaște-adevărata fericire!

*

După această completare

(metaforă în analiză!)

revin la om și-a lui derivă

ce-a perturbat morala pân' la criză.

Cum cred că-i lesne de-nțeles,

al zămislirii plan l-am conceput

cu axe două-n angrenaj ales –

a duhului și-a fizicului brut.

Din trup și suflet plămădit,

după căderea în păcat

omul perfect s-a alterat

și axele i-au ruginit.

O catastrofă-n plan moral

și-n trup al morții candidat,

el are șansa mântuirii

doar voia de Mi-o face ne-ncetat.

Iar voia Mea din *Decalog*

și din a Fiului lucrare,

e cecu-n alb ce i-l dau azi

pentru viața viitoare,

printr-o-nțelegere în care

Eu singur fac dovada clară

că-n veci Mi-am respectat cuvântul,

cum Cartea Mea testamentară

confirmă că s-a întâmplat

- după mai multe-avertizări –

ba cu Sodoma și Gomora,

ba cu-ale apei debordări.

Ce-ncredere în om să am,

când chiar alesul Meu popor

- uitând că din robie Eu l-am scos –

neascultarea practica de zor,

cu mulți nemulțumiți și-n dese rânduri

zeloși închinători la zei păgâni,

așa încât prin Tine-n fapte și în gânduri

să-și dobândească faima de josnici asasini?!

În alergarea spre Apus,

părea că viul creștinism

va izbuti să scoată omul

din rătăcirea-n păgânism.

Și-a izbutit, dar nu cu totul

după ce-n crez s-a urgentat

schimbarea templelor în noi lăcașuri

și a Bisericii în stat,

un stat-imperiu colosal

cum n-a pupat puterea seculară,

în care papii sforile le trag

după ce fac din cezarism papară.

De precizat că-n noul cadru

- prin creștinism fertilizat –

pregrese culturale însemnate

în lume s-au înregistrat,

precum tiparul dătător

de viață-n mari biblioteci

și al busolei magnetism

ce-n mări trasat-a lungi poteci.

Dar s-au ivit și alte „isme” –

așa ca schismele-n credință,

iar, mai târziu, fascismul sumbru

și-expertul bolșevism în suferință,

la treabă puse de orgolii

și de ambiții ce-au iscat

lugubra artă-nfățișată

în al războaielor tratat:

De la-nfruntările cu prăștii

la nimicirea nucleară,

omu-n războaie-și etalează

instinctul progresiv de fiară.

De-aceea el din creier folosește

doar o câtime, și ar vrea

(infirm la minte și simțire)

să scurme în lucrarea Mea.

La răul promovat în timp

din răzbunare sau prostie,

prăpăd ar fi de-ar stăpâni

potențialu-ntreg din scăfârlie...

Numai că Eu prin tainele zidirii

zădărnicesc efortul lui necugetat,

nedându-i voie nasul să și-l vâre

în ceea ce-i doar pentru Mine descifrat,

căci toate-au fost de Mine concepute:

Cereasca boltă-nveșmântată

cu stele-n depărtări sinistre,

Pământul și cu viul laolaltă!

- Părinte, zise-atuncea Fiul,

cu-adânc respect am urmărit

această amplă prezentare

a omului neliniștit,

o *sui-generis* epopee

cu fapte bune și haîne,

cum numai lui i-a fost merit

contrariile să le-mbine.

Speranța nefiind pierdută

în a sa șansă de-ndreptare,

Te rog, iubitul Meu Părinte,

să M-onorezi cu-a Ta colaborare,

în încercarea de-a salva

tot ce mai poate fi salvat

și să-Mi permiți iar coborârea

pe-aceș Pământ descreierat,

unde-s cam toate *à rebours*

ca într-o casă de nebuni –

cu binele prin rău impus

și adevărul prin minciuni.

- Vrei, Fiul Meu, să-l faci pe om

cel care-a fost odinioară,

când el în *dolce farniente*

alungă gândul c-o să moară?

Așa să fie, deși-i sigur

că în raport cu-ntâia oară,

nu vei mișca nimic în om

nici în lăuntru, nici afară.

De data asta Te-or privi

cu o totală nepăsare –

nici tu plăcerea regăsirii

și nici cruzimea-n prosternare.

Recomandarea Mea-i ca Petru

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

- o inimă cum alta nu-i –

să Te-nsoțească-n drumeție.

Drum bun spre duhul omului!

Întoarcerea lui Mesia (Poem-romanul noii încercări de salvare a omenirii) (Autor: George Petrovai)

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

Partea a II-a: *Revederea*

Au cercetat a Cosmosului sferă

- un holograf mai mult decât precis –

unde spre ținta stabilită

imagini curg și curg ca-n vis.

Printr-un proces aiuritor

pentru a omului putere,

Pământul l-au văzut ca-n palmă

cu viul nesătul pe emisfere.

De-acord, apoi, că spațiul biblic

va fi întâiul lor popas,

hotarul dintre universuri

l-au depășit doar printr-un pas,

un pas dumnezeiesc cu-adevărat

(de-a omului știință-n veci necunoscut)

prin care existentul de dincolo de timp

ia forma consistentă a lucrului văzut.

...Și-așa se face că Mesia

- de-apostol Petru secondat –

porni din Nazaret la drum

de timpu-n loc părea c-a stat.

Mergeau încet, cu pasul rar,

(doi pelerini cu gândul în trecut)

și seama nu luau la zgomotul făcut

de mașinismu-n goană spre Tartar.

Într-un târziu, cu trupurile frânte

de nevoința autoimpusă,

sub un măslin la poala unui munte

s-au așezat pe țărâna setoasă

de-a ploii caldă mângâiere,

ca să-și mai tragă sufletul

până ce vipia-și va împlini

îmbrățișarea cu pământul.

Dar numai ce-au sorbit din ploști

câte un strop de udătură

și *Tatăl nostru* l-au rostit

că au văzut a *lui* figură

cum la iuțeală s-a-nchegat

din aerul pălit de soare –

la patru ace îmbrăcat,

Mefisto zâmbea cu candoare.

- Mă bucur, frate, de-ntâlnire,

deși tu nu pari încântat;

să fie degajarea mea de vină,

ori modul tău mai rezervat?...

Nu pot fi altfel de cum sunt –

direct și fără etichetă!

Propun, de-aceea, *hic et nunc*

să folosim altă rețetă

în adresare, ca-ntre frați,

nu cu majusculi de-onorare,

cu toate că-ntre noi distanța

de-o vârstă cu eternul pare.

Dar ăsta-i numai praf în ochii

naivilor lipsiți de haz –

antagonismu-ntre principii

nu-i pentru mâncători de praz...

În plus, văd că de data asta

vii însoțit de-un devotat,

acela care într-o noapte

de tine întreit s-a lepădat.

Dă bunul Petru să răspundă

la lovitură, dar Iisus

îi face semn și el Îl lasă

la punct să-l pună pe intrus:

- la uite cine s-a găsit

pe alții la refec să-i ia!

Taman acela ce ispita

nutrește cu esența sa.

Știi foarte bine ce stă scris

despre măsură-n sfânta Carte:

„Doar de măsura folosită

avea-va fiecare parte...”

Te bucuri paiul când îl vezi

în ochiul unuia smerit,

dar bârna din ochiul perfid

îți pare fapt obișnuit.

După-ntâlnirea din pustie

când închinarea mi-ai propus

în schimbu-ntregului Pământ,

crezi c-ar mai fi ceva de spus?

Te-am suportat îndeajuns,

deși prezența ta m-apasă.

De-aceea, verde eu ți-o zic:

Fă bine-acuma și ne lasă!

- Vai mie, susură Mefisto,

te-am supărat a doua oară

și cât dorit-am revederea

pentru ce-a fost odinioară!

Din pricina acestei javre

- omul în carne și în oase –

am cam sărit atuncea calul

cu fițele-mi fastidioase.

Dar, trebuie să recunoști,

c-o ispitire iscusită

e pentru crez binevenită

(prin încercări ți-l întărești),

tot astfel cum e necesar

răul în lumea sublunară –

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

un bine curățat de rău

ar fi banal din cale-afară...

Ca să nu ai din nou surprize

(pe om să nu contezi vreodată!),

vreau să te pun de-acum în gardă

că-i altminteri de cum se-arată.

Tocmai de-aceea și-a făcut

din actorie-un scop în viață –

în sinea lui se crede geniu,

deși-i de fapt doar o paiată.

Iar pentru asta ce-a făcut?

Fiind morala o povară,

cu etica a-nlocuit-o,

încât azi justu-i de ocară.

Așijderea a procedat

cu al științei bun renume:

A decretat cu aroganță

că totu-i relativ în lume

și că dincolo de-a luminii

celeritate-i întuneric –

o zonă pentru cert tabú,

dar nu și pentru ipotetic...

În dese rânduri m-am gândit

la sufletul uman, în care

frați siamezi de-a pururi sunt

răul și binele-n mișcare,

și-această deslușire am:

Pământul în rotirea lui

cunoaște nesfârșita alternanță

a zilei și-a-ntunericului.

Tot astfel sufletul cunoaște

lumini și umbre-n clarobscur,

ce prin proporția-ntre ele

trasează-al caracterului contur.

Un argument la cele spuse:

La două veacuri după tine,

din Persia amenința

maniheismul bazele creștine.

Ei bine, în doctrina lui

profetul Mani afirma

etern conflictul bine-rău

și-al neluminii cu lumina.

Mai vreau să spun că intuiesc

ce ți-ai propus prin revenire

și că pioși cu-adevărat

rar vei găsi în omenire.

Nu vei păți ce-ai mai pățit

la-ntâiul tău terestru zbor,

însă te paște-nstrăinarea

din *Marele inchizitor*.

Firește, într-o nouă formă

mai crudă-n a ei rafinare,

în care omul e captiv

prin zelu-ntru civilizare.

Credința n-o căta-n orașe

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

cu catedrale înțesate –

triste jaloane în istorii

pentru-a turismului prosperitate,

ci cat-o la acei sihaștri

ce-s bucuria Tatălui,

precum preavrednicul Ioan

din Munții Maramureșului...

Dar când Mefisto-și dădu seama

că nu mai este ascultat,

pe loc se făcu nevăzut –

duh neguros de noapte însetat.

Deja celeștii pelerini

atrași de retroviziuni,

în minte refăceau traseul

pe veci marcat de mari minuni.

1.Predica de pe munte

După botez, Iisus porni

să-nalțe către cer o punte

și-n carnea timpului El dăltui

faimoasa predicare de pe munte,

astfel că-ntreaga omenire

- convinsă ori întrebătoare –

se mișcă-ntre poruncile lui Moise

și-această a credinței floare.

- Sunt fericiți, le spunea Unul

mulțimilor preaînsetate

de-al Său cuvânt înaripat,

toți cei ce au inimi curate:

Săracii-n duh și întristații,

flămânzii și cei prigonți

din pricină că Mă urmează,

vor fi în ceruri răsplătiți.

Voi, sare a Pământului,

veți fi lumină pentru semeni

dac-ale voastre fapte n-o să fie

pricină de cârtire pentru nimeni

și veți primi împărăția

din cer, dacă prin fermitate

pe farisei și cărturari

îi veți întrece-n puritate.

Aflați că nu doar ucigașul

va fi cu-asprime judecat,

ci și acela ce pe drum

cu pârâșul nu s-a-mpăcat.

O preacurvie-i făptuită

când pofta-n inimă mijește.

De-aceea, zic: de ochiul drept

către păcat se ațintește,

nu ezita, ci-ndată-l scoate

și scapă-te de putregai,

ca morții în întregul trup

liberă mână să nu-i dai.

Tot astfel dacă mâna ta

cu binele-i în învrăjbire,

reteaz-o și atuncea trupul

va fi salvat de la pieire.

Vă-ndemn să cultivați iubirea

- scump dar al Tatălui ceresc –

și să-i iubiți și pe vrăjmași,

nu doar pe-acei ce vă iubesc.

Celor ce cer voi să le dați

și răsplătiți răul cu bine,

așa cum soarele și ploaia

de-a valma fericesc pe orișicine.

Nu ochi pentru ochi și dinte pentru dinte

va stinge-n lume răutatea,

ci doar iubirea este-n stare

să-ngenuncheze chiar și moartea.

Iubiți-vă cum vă iubesc

și-o să-Mi fiți dragi pentru vecie,

căci din iubire-am fost făcuți

și prin iubire lumea-i vie.

În miluiri să procedați

cu-atât de multă discreție,

încât ce face mâna dreaptă,

cealaltă mână să nu știe.

La îndemână toți aveți

pomana, rugăciunea, postul –

acest trio al dragostei concrete

pentru acel ce-n viață-și știe rostul.

Rugați-vă neîncetat!

Prin rugă sufletul călătorește

la viul Dumnezeu din ceruri,

iar inima se primenește.

Rugându-vă cu stăruință,

nu vă-ndoiți c-o să primiți

mai mult decât vă-nchipuiți

și vi-i de strictă trebuință.

Dar n-o faceți în văzul lumii

cum fac atâtea ipocriți,

ci-ascunși și cu sinceritate

voi *Tatăl nostru* să-l roștiți,

atenți la sacru-angajament

din rugăciunea ce-o-nălțăm:

„Iar Tu greșelile ne iartă

precum greșiții ni-i iertăm”!

La fel e postul de fațadă

pentru impresie deșartă –

fiind de Tatăl rău văzut,

fățarnicii au bună plată.

Adevăratele comori

nu-s de rugină atacate

și nici pentru tâlhari ispită,

ci-n ceruri sunt depozitate.

Iată de ce nu amânați

să vă măriți comoara-ntruna

prin hotărârea de-a sluji

pe Dumnezeu, nu pe Mamona,

știut fiind că-i imposibil

la doi stăpâni să slugărești –

de ții la unul dintre ei,

pe-al doilea îl nesocotești.

Alegerea înseamnă drumul

de fiecare preferat –

îngustul drum către viață,

ori spre pierzare drumul lat?...

Nu stați pe gânduri, mai ales

că după Mine o să vină

cohorte de proroci satanizați,

duhnind cale de-o poștă a minciună,

care la Judecată vor pretinde

- deși de-acuma-s condamnați –

c-au prorocit în al Meu nume

și, ca atare, merită salvați.

2.Nunta de la Cana

Pe-atunci, în Cana Galileii

trăia Estera, dulce floare,

precum frumoasa-ndrăgostită

din a Cântărilor Cântare.

Fără-ndoială că era

o roză albă din Sharon –

cu fruntea nea sub păr noptos,

regină-n toate fără tron.

Fiind nespusă încântare

pentru atâți admiratori

(zeiță-n carne și în oase

ce-n inimi iscă dulci fiori),

firește că părinții ei

nu mai puteau de fericire,

având o fată nepereche

la-nfățișare și la fire.

Sub influența lui Ioan,

apostol de Mesia mult iubit

și a lor rudă-apropiată,

ei amândoi s-au convertit

la noul crez mântuitor,

și tare s-au mai bucurat

Estera când le-a spus că-n țel

sunt mai uniți ca niciodat.

Dar inima și mintea – părți

dintr-un întreg dumnezeiesc,

în fapte de rutină se-nțeleg

și-n cele mari altfel gândesc.

Căci e știut c-adeseori

schimbările în viață vin

nu din a minții-nțelepciune,

ci din al inimii preaplin.

â

Așa Estera, tot văzându-l

pe Caius, chipeșul roman

cu coiful lui de ofițer

și-n port distins patrician,

cum călărea cu eleganță

în fruntea unității lui

din garnizoană sau spre ea

(mai zeu ca toți acei tehui),

simți că-n inima-i doldora

de dragoste pentru Mesia

s-a strecurat o-nfiorare

care-i alungă voioșia,

un sentiment nemaicercat

cu-aşa o voluptate grea –

era copilă, dar prin el

femeia-n ea se zvârcolea!

La rândul lui, când o-ntâlnea,

se încingea Caius ca focul

şi,-ndrăgostit de ea lulea,

nu cuteza să-şi spună oful...

Confuză și înspăimântată

de ceea ce-i părea păcat,

pe blândul Ioan l-a căutat

cu inima înlăcrimată

ca din povară să-i mai ia.

Dar spre adâncă ei mirare

și bucurie totodată,

în loc de severa muștrare

la care tocmai se-aștepta,

apostolul, surprins de-abia,

o mângâie cu bunătate:

- Nu-i un păcat, copila mea,

pe un bărbat să-l îndrăgești

și-apoi, cu dragoste curată

familie să-ntemeiezi

prin viețuire-ntreolaltă!

Au Cartea sfântă nu divulgă

acea poruncă pentru fiu,

ca rodu-mpreunării cu soția

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

să prelungească viu-n viu,

aşa ca prin perpetuarea

prezentului în viitor,

Voi creşteţi şi vă înmulţiţi

să fie-n căsnicii izvor?

În cazul vostru este-o hibă

ce trebuie pe loc tranşată

(fireşte, de se va ajunge

să-ţi ceară mâna vreodată):

Tu o creștină, el roman

la zei jenanți închinător.

Chiar crezi că peste ani, cu tine

nu s-ar purta îngrozitor?

Iar sfatul meu e să alegi

remediul cu mai micul chin:

Ori scoate-ți-l de la inimă,

ori fă din el un bun creștin!

Pe gânduri, dar cu duhul fulg,

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

porni Estera către casă

și zile-n șir, fără să-l vadă,

în rugă cătă soluția miezoasă.

În ăst răstimp, sărmanul Caius

- bolnav de-a sorții silnicie –

porni spre casa ei decis

s-o ceară în căsătorie.

Ajunge, și cu mari emoții

ca orișicare-ndrăgostit,

el întră-n casa spațioasă

a unui jidov înstărit,

unde-i primit cu deferență

de fată și ai săi părinți.

Iar el le povestește-n pripă

de boala ce l-a scos din minți

- acea a inimii chemare

de-un aprig chin făcut din miere –

și, în final, cu ochii-n lacrimi

el mâna Esterei o cere.

Îngrijorați, părinții vor

un necesar timp de gândire;

Estera, însă, inspirată

iute-și revine din uimire:

- Nu voi ascunde, dragul meu,

că-mpărtășesc a ta iubire!

Dar diferențele de crez

nu-ți par o mare poticnire,

dacă nu azi, atunci cu vremea?

Eu sunt creștină, tu te-nchini

la zeii voștri-mprumutați,

hazlii dar mai ales haini.

Mă iartă că-ți vorbesc despre ceva

ce-i pentru mine un vital reper –

distanța dintre zei și-al nost Mesia

e ca de la Pământ la cer.

- O, dulcea mea, ce bine-mi pare

că între noi oprești nu-s!

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

Nu doar că zeilor le râd în nas,

da-s chiar atras de-nvățul lui Iisus.

Un argument la cele spuse:

Botezu-n legea ta-l doresc,

ca nunta și viața noastră

să fie-un lung regal ceresc.

Și-așa făcură, iar la nuntă

- printre mulțimi de invitați –

a luat parte și Mesia

cu mama Lui și câțiva devotați.

La mesele întinse-n casă

și în ograda-ncăpătoare,

vinul curgea, curgea întruna

în burțile doldora de licoare.

Dar iată că în plin chiolhan

cu horă și cântări divine,

n-a mai rămas un strop de vin

în vasele la-nceput pline.

Atunci Iisus, din apa pusă

de servitori în vasele acelea,

făcu un vin atâta de gustos,

încât în nun stârni nedumerirea:

- Voi, mirilor, le zise el,

n-ați procedat cu judecată

servind la urmă vinul bun –

la nunți e pus pe mese prima dată!

3. Învierea lui Lazăr

Umblând cu predicarea în Iudeea,

Samaria și Galilea,

Iisus avea și prieteni iubitori

la care El trăgea adeseori,

fie că obosit, vroia

doar somnul nopții-ntremător,

fie că-n gând îi revedea

cu-același dor răscolitor.

Iar în Betania-i avea

pe Lazăr, Marta și Maria,

trei frați mai dragi ca toți ceilalți

(întruchipau chiar bucuria)

prin felul lor de-a se purta

cu îngerească gingășie,

încât El se simțea nespus de bine

într-o atare companie...

Taman când era ocupat

cu predicatoru-n depărtare

(„Eu sunt viața și-nvierea”

dădea mesaju-ncredințare),

fu-nștiințat că Lazăr zace

de-o-ngrozitoare maladie

și că-n puține zile

el va fi-ntins pe nășălie.

Într-adevăr, doar două zile

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

mai dăinuit-a agonia

și Lazăr ochii i-a închis

ca să dea piept cu veșnicia.

Atunci Iisus, cu ochii-n lacrimi,

înspre Betania porni,

dar oamenii-L opreau pe drum

nu doar spre a-L preamări,

ci și să-i vindece de boli,

ca prin minuni în El să creadă –

bolnavii să-și ia patu-n spate

și orbii lumea să o vadă,

astfel că ținta Și-o atinse

după ce Lazăr fu-ngropat

într-o adâncă peșteră

din marginea acelu sat.

Întâmpinat cu multă jale

de rudele îndoliate,

lisus îndată S-a-ndreptat

către acel mormânt aparte,

urmat la mică depărtare

de gloata curioșilor

avizi de altă mare faptă

din seria minunilor.

Ajunși la peșteră, Mesia

rosti o rugă inspirată

către Acel ce L-a trimis

și toate prin El le arată.

Apoi, îndepărtând pietroiul

de pe mormântul întocmit,

pe Lazăr l-a chemat afară

și el îndată a ieșit!

4. Parabola copiilor

Nutrea Iisus pentru copii

o dragoste mistuitoare:

Nu doar c-adulților cerea

să aibă puritatea lor de floare,

dar deseori, cu duioșie

El îi chema și ei veneau

s-asculte-n basme fine pilde

pe care-apoi le comentau.

Unul era cu vrăjitoarea

și spiridușul mititel,

pe care ea l-a cetluit

de trunchiul unui copăcel.

Și-a stat el astfel ani în șir

rugând-o să-i curme canonul,

până ce bunul vrăjitor

a apărut și i-a dat drumul.

Un altul relata legenda

cu juna fată de-mpărat,

care-n avântu-i spre înalt

de soare s-a amorezat.

Și zilnic ochii-i lăcrimau

privind la el cât ce putea,

iar gura ei arsă de dor

iubitul nume-l tot rostea.

A mers așa o perioadă

cu-ocheade și cu jurăminte,

până ce mama lui atentă

văzu că el nu-i cel dinainte,

c-adică-i tot cu gândul dus

la fetișcana pământească

și că nici ziua și nici noaptea

nu pune geană peste geană.

Îngrijorată de urmări,

se hotărî să intervie –

eterniză avântul fetei către soare

prin preschimbarea ei în ciocârlie!

De-aceea, ciocârlia primăvara

cu cântec se înalță spre iubit,

înștiințând pe gospodari că-i vremea

să iasă iar la plugărit...

Și alte multe cunoștințe

copiilor le transmitea,

iar mai la urmă-i învăța

o rugăciune acadea:

„Curat țin-e-mă, Doamne, -n lume

până ce moartea m-o răpune.

Nu-i nime-atât de păcătos,

ca prin căință și-ndreptare,

la Dumnezeu plin de milă

să n-aibă parte de iertare”...

Printre copii era și Sara,

a lui Iair boboc de fată –

la doisprezece anișori

părea o zână întrupată.

Nu doar cu numele prințesă,

ci-n adevăr mică stăpână

peste stăpâni și servitori,

era a vieții lor lumină.

Și fericiți până la lacrimi

de-a lor odraslă înzestrată,

părinții o mâncau din ochi

cu poznele ei laolaltă.

Căci n-o avea decât pe ea

acest lair la pungă gros –

era fruntaș în sinagogă

și de-al măririi cancer ros.

Dar într-o zi el la Iisus

veni plângând că fata-i moare

și că doar Unsul e capabil

să o repună pe picioare,

cum în nenumărate rânduri

cu-atâți bolnavi a procedat,

ba chiar se știe că pe Lazăr

iarăși vieții l-a redat.

- De crezi, răspunsu-i-a Iisus,

c-aieveau toate aste-au fost,

atunci e musai și credința

că Tatăl M-a trimis c-un rost:

Sunt adevărul, calea și viața

pentru acei ce-Mi dau crezare;

de-or trece cerul și Pământul,

a mea învățătură moarte n-are!

Un sol grăbit vesti decesul

în timp ce discutau astfel,

și tatăl se pierdu cu firea,

deși El susținea c-a adormit nițel.

Acasă mama hohotea

lângă micuța în sicriu,

iară mulțimea băgăreață

pe Mesia-L făceau capiu

pentru vrăjeala c-ar dormi,

când e vizibil că s-a dus.

- S-o-nvie, între ei cârteau,

dacă e Fiul Tatălui de sus.

Atunci Iisus dădu afară

acea mulțime fistichie

și doar rosti „Talita cumi!”,

că-ndată moarta fu iar vie,

spre a părinților îmbucurare

după atâta plâns și jele.

- Cred, Doamne! a strigat Iair.

Ajută necredinței mele!

Cu mâna pe capul copilei

din gheara morții de-abia smulsă,

Iisus le spuse că a lor

e-mpărăția-n cer promisă:

- Aflați, grăi El mai la urmă,

că numai cin' se va smeri

- aidoma acestor prunci –

răsplata-n ceruri va primi.

Dar vai și-amar de-acela care

Scriș de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

împinge pruncii la păcat!

Mai bine-ar fi să se înece

cu un pietroi de gât legat...

5. Schimbarea la față

Motto:

La vremea respectivă

puțini oameni au avut inspirația

să pună semnul de egalitate

între schimbarea la față a Domnului

și cea a lumii...

Cu Petru, Iacov și Ioan,

Iisus urcă pe-un mare munte,

ca sufletul să Și-l aline

în dialog cu-al Său Părinte.

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

- O, Tată,

(mai la o parte Se ruga

cu-aşa o dăruire că hainele-i albiră

şi El la chip era schimbat),

Tu, ce citeşti în minte gândul

şi-n inimă dorinţa nenăscută,

de-i cu putinţă

de Mine-ndepărtează

paharul suferinţei ce M-aşteaptă!

Dar iarăşi zic:

Nu-i după-a Mea dorinţă,

ci-aşa cum Tu ai hotărât,

deci voia Ta fie-mplinită...

Da, Tată,

în Mine omul se-ngrozește

de chinurile-n pregătire

până la moartea-Mi necesară

cum e-n Scripturi adevărit,

și-acum, înțelegând prea bine

teama din om de-al morții apetit,

Mă-ncearc-o milă mai aparte

când văd că încă-i indecis

să poarte-n viață blându-Mi jug,

ce pace-i dă și nemurire

dup-al sfârșitului tenace plug.

De-aceea Eu i-am și trimis

pe ucenici în larga lume,

cum și Tu m-ai trimis pe Mine

ca parte-n planul Tău anume –

să răspândească-nvățătura

pe-ntreg Pământul la oricine,

iar Eu cu ei una să fiu

așa cum una sunt cu Tine.

Mai vreau, Părinte preaiubit,

pe toți aceștia să-i sfințești

cu-al Tău Cuvânt ce-i Adevărul

și, în final, să-i răsplătești

- după ce-om fi iarăși împreună –

cu-a Ta iubire atotbună,

etern izvor de apă vie,

din care am băut mai înainte

ca lumii să-i pui temelie.

Sfârșind Iisus cu rugăciunea,

un glas din nor s-a auzit:

„Acesta-i Fiul Meu iubit

ce-aduce-n lume mântuirea.

Numai prin El e cu putință

să fie iar curat Pământul.

Urmați-L cu încredințarea

că moartea nu-i totuna cu sfârșitul!"

6. Cina cea de Taină

După ce Unsul S-a smerit

spălându-Și ucenicii pe picioare

și i-a-ndemnat stăruitor

la fel să procedeze fiecare,

cu toți învățăceii lângă El

(nici Iuda vânzătorul nu lipsea),

la Cină a cerut ca-n veci

să fie săvârșită-mpărtășania,

prilej de veșnică dispută

în veacurile ce-au urmat:

Un sens e transsubstanțierea,

iar consubstanțierea-i celălalt!

Apoi, frângând o pâine, El le-a dat-o

și i-a-mbiat cu harul Lui de Dumnezeu:

- Luați, iubiților, mâncați!

Acesta este trupul Meu.

Tot astfel a luat paharul

și, mulțumindu-l Tatălui, le-a zis:

- Beți toți din al Meu sânge ce se varsă

pentru-a păcatelor iertare cum e scris!

Căci nu voi bea de-acum încolo

din rodul viței niciodată

până-n Regatul ce urmează,

unde-om fi iarăși laolaltă.

Și vă mai spun că printre voi

e unul care-o să Mă vândă –

unealta împlinirii-a tot ce-i scris

despre a Mea venire și osândă...

Iar după Cină, scrie Iuda

în Evanghelia-i aparte,

că Mesia l-ar fi chemat

de toți ceilalți mai la o parte,

nu pentru blam, ci ca să-i ceară

în felul lui să se jertfească

și să-L ajute-n acest chip

menirea de Trimis să-Și împlinească.

7. Hristos a înviat!

Și a venit ziua în care

- deja de rabini condamnat –

El dintr-ai Lui cu silnicie

de înarmați a fost luat,

ca preoții din Sanhedrin

(de tulburări preocupăți),

prin moartea Lui decisă-n pripă

să poată răsufla-mpăcați

că Legea ei au apărât-o

printr-o vădită nedreptate,

ca-ntreg poporul să nu tragă

ponoasele de-un țacănit iscate.

Dar un verdict dat de Sinedriu

putea să fie aplicat

doar dacă era avizat

de-al Romei om în teritoriu.

Așa că-n grabă L-au trimis

pe-ostatic la procurator –

faimosul Pontius Pilatus

pe care îl urau de zor

din pricina-ncercărilor

la care le-a supus răbdarea,

ca s-avizeze-al lor verdict

și legea să-și urmeze calea,

mai înainte de-a începe

severul lor sabat străbun,

când credincioșii-nvederați

numai pe Tora mâna pun.

Având în minte-avertismentul

soției sale cu prorocul

(pedeapsa ce-ar cădea pe ei

de-ar face preoților jocul)

și-n suflet c-o profundă silă

față de-acest popor zărghit

cu-a sa credință într-un Iahve

încețoșat de infinit,

Pilat L-a cercetat pe prinsul

de pumnii încasați stâlcit,

ce susținea ba c-ar fi rege,

ba că din cer ar fi venit

pentru salvarea omenirii

de-un greu păcat protostrăbun,

ca-n fața legii să-L găsească

nevinovat pe-acest nebun.

Înfuriați peste măsură

că Pontius iar s-a opus,

Caiafa și cu Ana, preoți mari,

acasă la roman s-au dus

să-i spună cu arțag în față

că-i caz politic falsul rege

și că la Roma-mpotrivirea

va fi tratată după lege

ca o trădare evidentă

a-naltului trimis în zonă.

- Crezi tu, Pilat, grăi Caiafa

cu voce sură și atonă,

că impostorul de Iisus

este complet nevinovat,

precum acei netoți profeți

ce bat Iudeea-n lung și-n lat,

când e vădită tulburarea

stârnită de El în credință?

Decât dezordinea-n popor,

mai bine piară-a Lui sămânță

chiar printr-un act de nedreptate

la legile romane raportat!

Cu-acest verdict Legea-i păzită,

iar noi slujim pe împărat...

Cu ușa strâns de argumente

- pentru dușmani armă letală –

Pilat răspunse că pe mâini

de sânge inocent se spală.

Și-n văzul gloatei s-a spălat

cu gesturi ritualice,

în timp ce Ana chiar cerea

ca sângele pe ei să pice.

Iar mai târziu, urmând cutuma

cu condamnatul liberat,

de trei ori Pontius Pilatus

mulțimea-n clocot a-ntrebat

alesul care-i: blândul Uns,

ori un nelegiut sadea,

și tot de-atâtea ori gloata vui

c-alesul ei este Baraba.

Atunci Pilat organizează

batjocorirea lui Mesia,

dar gărzilor le porunci

ca gloatei să-i stingă furia

cu care L-ar fi sfâșiat

pe Mielul plin de îndurare

până la dealul Căpățânii –

loc groaznic de crucificare

pentru infractori înrăiți

ce strâmbul bine-și urmăresc

și unde, între doi tâlhari,

fu ținut Solul ceresc.

Iar El, pe-o vipie cumplită

și de insecte asaltat,

simți un plus de canonire

când fu de Hestas provocat:

- De ești Hristos, ne-o dovedește

prin fapte, nu doar prin cuvinte –

coboară de pe cruce-acuma

și fă-ne slobozi ca-nainte!

Dar Dismas, celălalt tâlhar,

I-a dojenit pe-al lui fîrtate:

- De ce te plângi? Suntem aici

pentru-ale noastre rele fapte,

alături de-un nevinovat.

Și agrăind către Iisus:

- De mine, Doamne,-adu-Ți aminte

în sfântul Tău regat de sus!

Cu bucurie i-a răspuns

Cel însetat de omenie:

- Cu-adevărat, de azi cu Mine

Scriș de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

vei fi în rai pentru vecie

*

La scurtă vreme după asta

S-a săvârșit c-un geamăt stins:

- Părinte, de-ale tale brațe

cu duh cu tot Mă las cuprins!

Și-n plină zi, atuncea chiar

lumina-n negru s-a drapat,

perdeaua-n templu a plesnit

și lumea s-a cutremurat,

încât, cu fața la pământ,

norodul tremura-ngrozit,

iar un sutaș a glăsuț

că fost-a Unsul un om sfânt.

Apoi, cadavrul lui Iisus

a fost luat și îngropat

de Iosif din Arimateea

(cu-accesul de-un pietroi barat)

și pentru rabini, episodul

părea de-a pururi încheiat.

Dar iată că a treia zi

- cum El pe toți i-a anunțat –

femeile găsesc doar locul,

nu și pe mortul mult iubit –

pietroiul era dat de-o parte

și-un înger astfel le-a grăit:

- Mironosițe îndrăgite

de-Acel ce-a fost crucificat,

voi primele aflați acum

că din mormânt El S-a sculat,

ca să-mplinească punct cu punct

a Bibliei pur adevăr.

Veți merge, dar, la ucenici

să relațați de-a fir a păr

acest miracol fără seamăn

ce-n creștinism e temelia,

spunându-le că-n Galilea

o să-L revadă pe Mesia.

Dar n-au crezut în spusa lor

cum Magdalenei nu i-au dat crezare,

sau celor doi ce spre Emaus

nu L-au ghicit sub noua-nfățișare.

Ba și mai și, după-nviere

pe-apostoli El i-a vizitat

și ei L-au cunoscut, doar Toma

L-a pipăit și-a exclamat:

- Într-adevăr ești Domnul meu!

- Tu, Tomo, Unsul l-a muștrat,

crezi dacă vezi,

dar află că sunt fericiți

acea mulți ce n-au văzut

și totuși cred c-am înviat!

După-nviere de trei ori

cu-nvățăceii S-a-ntâlnit,

cerând ca Petru pentru oi

Scriș de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

să fie-un păstor iscusit

și toți ceilalți să răspândească

învățul Lui în lumea toată.

Apoi, S-a înălțat la cer

ca să revină altădată.

Scriș de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

Partea a III-a: *Oameni și oameni...*

1. La Ierusalim

Călătoria a cerut

de la drumeții efort cumplit –

mergeau întruna pe răcoare

conduși de-un fler desăvârșit

(un GPS dumnezeiesc

al deplasării-instantanee

la locul fixat în idee

printr-un proces metafiresc)

și ziua ei se odihneau

pe unde arșița-i prindea,

privind la vulturi cum planau

și verdele se sfarogea.

Doar fermele ce tulburau

monotonia-nvâlvorată

c-un verde menținut în viață

de apa prin țevi picurată...

Și iac-așa, târâș-grăpiș,

Scriș de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

Iisus și Petru osteniți

de anticul Ierusalim

au fost în fine înghițiți.

Priveau buimaci în jurul lor

la zarva mai ceva ca-n iad

și, îmbrânciți, au hotărât

să cate un mai pașnic vad.

- La templu, zise Petru-ncet,

poate-om găsi ce căutăm,

deși – acum ca altădată –

în cuib de vipere intrăm.

Simțiră-ndată că-s purtați

spre templu de-un imens curent –

mulțimi de oameni ce-i scrutau

și-al căror grai incoerent

îl pricepeau, căci el era

limbajul gândului la gând –

cum întrebarea se năștea,

răspunsu-și lua locu-n rând!

Au înțeles din vorbărie

că știu cu toții ce hram poartă

și că mai marele-ntre rabini

în curtea templulu-i așteaptă.

Într-adevăr, retras în turnul

habotniciei milenare,

Sinedriul părea în călduri

prin rabineasca-nverșunare.

- Ce mai tupeu! strigă rabinul

din ce în ce mai cătrănit,

să te întorci acolo unde

ai fost pe cruce ținut

pentru nelegiuiri mai grave

ca tâlhăria sau omorul.

Aveți din partea mea o zi

să vă luați de-aicea zborul

și-n veci de veci să ne-ocoliți.

Altminteri, luați bine seama,

în piață veți fi arși de vii

ca tot ce-n mozaism dă iama,

cum am mai ars atâtea mii

din *Noul Testament* creștin.

Iar tu, se-ntoarse spre Iisus

cu vocea-ncinsă de venin,

să bagi la cap că pentru noi

- lui Iahve și lui Moise devotați –

nu ești Mesia, ci-un profet

mai șarlatan ca toți ceilalți!...

Luând amenințarea-n serios

și nedorind o confruntare oarbă,

ei se-ntrebau unde-ar putea

un aer mai destins să soarbă,

când au simțit a Romei vrajă

în zorul lor de-a fi departe –

doar ce-au dorit urbea eternă,

c-au și sosit cu o iuțeală-aparte.

Scriș de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

(Dorința li s-a împlinit

mai iute decât gândul zboară –

secretul ubicuității

făcea-nțelesul de ocară...)

2. La Roma

Fiind duminică, firește

că Roma era-n sărbătoare

și că-n biserica San Pietro

se pregătea o mesă mare,

oficiată chiar de papa

cu un sobor de-nalți prelați,

prilej ca mii de gură-cască

să pară credincioși rasați.

Taman ca în Ierusalim

cei doi au fost luați de val

și degetul divin i-a așezat

în fața grupului sacerdotal.

Știau cu toții că ei sunt

ilustri soli ai cerului,

dar se-arătau interesați

numai de papă și ai lui...

La încheierea liturghiei,

pontiful suveran i-a invitat

la dialog mai osebit

în fastuosul lui palat

și, după-atentă cercetare,

políticos și calculat

ca un destoinic diplomat,

le-a spus cu falsă-ngrijorare:

- Iubiții mei ambasadori

trimiși de-al ființării Tată,

aflați că suntem copleșiți

de-această vizită-nsemnată

ce se constituie-n îndemn

la mântuirea prin credință.

Dacă știam că azi sosiți,

aveam tot ce-i de trebuință...

De fapt, o-ntoarse el fuguța,

știm foarte bine că Mesia

(cum scris e-n Sfintele Scripturi)

Își va desăvârși misia

la revenirea pe Pământ

ca Rege-ntr-un regat curat.

Dar, v-o spun sincer că-ntâlnirea

zdravăn de tot m-a tulburat

și că-n esența lui procesul

altfel mi l-am închipuit...

De-aceea, timpul meu fiind

cu multă grijă drămuir

pentru-ntâlniri și alte multe

activități strict necesare,

vă dau pe mâna unor sfetnici

cu competențe exemplare,

nu înainte de a face

o informare condensată

cu marile probleme-n crez,

ce rezolvarea și-o așteaptă.

Ecumenismul promovat

cu răbdătoare chibzuință,

e cheia prin care credința

își va reface-a ei ființă,

după atâtea schisme-n timp

doar de orgolii provocate –

catolicism și-ortodoxism,

Reforma și-ale ei păcate.

Pericol pentru creștinismul

occidentalului molâu,

azi este islamismul

veacuri la rând ținut în frâu

prin lunga jertfă românească

în lupte cu păgâni mișei,

pentru ca astăzi Occidentul

să fie-nsângerat de ei.

Mai este-apoi și chestiunea

acelei forme de credință,

ce vrea să-mpace libertatea

cu necesara pocăință

și care pentru mulți înseamnă

perfida piatră de-ncercare –

prin libertăți îngăduite

se-ajunge la destrăbălare!...

S-au despărțit de papă, refuzând

însoțitorii-n așteptare,

deși în sinea lor doreau

să vadă locurile-n care

atâți creștini cu Petru-n frunte

(de împărat învinuiți

c-ar fi incendiat orașul)

au fost cu ură omorâți

într-o orgie a cruzimii –

pe cruci cuprinși de vâlvătași,

sau fiarele la circ zdrobindu-i

spre sațul spectatorilor-călăi,

știut fiind încă de-atunci

că Nero pentru arta sa

dorea să vadă Roma-n flăcări,

doar-doar muza-l va inspira

c-o plăsmuire mai presus

de-orice-nzestrare omenească,

în schimbul unui târg infect

pe cari vroia să-l reclădească...

deja stresați de-acest oraș

cu bube-n capul ipocrit,

Iisus și Petru se gândeau

la maramureșeanul schit

de care-n treacăt pomenise

Scris de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

Mefistofel la întâlnire,

și-ndată s-au văzut acolo

doar prin a gândului clintire.

3. La schit

O liniște din altă lume

curgea parcă din munți la vale

și, sărutați de soare-n creștet,

doar brazii şușoteau agale

în timp ce oameni feluriți

- bătrâni și tineri laolaltă –

urcau la schit frumos gătiți

în portul neaoș de-altădată.

Din Maramureș cei mai mulți,

dar și de la distanță mare,

veneau cu toții-ncredințați

de-a Domnului multă-ndurare

și că un suflet zbuciumat

prin rugăciuni se liniștește,

ba chiar și-un trup rob de boli

în sincer crez leacul găsește...

Divinii pelerini priveau

la credincioși cu duioșie,

apoi, aflând că Ioan ermitul

din peșteră-a făcut a sa chilie,

pe-o cale-abruptă au ajuns

la austerul lui sălaș,

unde acesta se ruga

cu suflet pur de copilăș.

Sfârșind, se ridică-n picioare

(albit de vreme, dar vânjos)

și se grăbi spre musafiri

ca să le spună bucuros:

- Deși un glas azi noapte-n somn

c-o să veniți m-a-nștiințat,

nevrednic sunt de-așa o cinste

cum viața-ntreagă n-am sperat.

Cu umilință eu vă rog

să n-ocoliți bârlogul meu!

Intrați și îmbucați un pic

din ce-mi dă bunul Dumnezeu...

Intrară-n strâmta chilioară

amiroşind a caprifoi,

iar eremitul le-a spălat

picioarele la amândoi

şi c-un prosop curat le-a şters

cum a făcut cândva Iisus,

apoi o pâine bine coaptă

şi brânză-n faţa lor a pus.

După ce masa fu-ncheiată

Scriș de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

cu apă rece de izvor,

Iisus pe pustnic l-a-ntrebat

cam ce-și dorește-n viitor.

- O, Doamne, l-a răspuns bătrânul

cu-nțelepciune de țăran,

cât voi trăi vreau să rămân

pentru păcat activ dușman!

Dar aș dori ca omenirea

- mai disperată ca oricând –

să nu se mai nefericească

după vremelnic alergând,

ci bucuria de-a trăi

să și-o găsească-n alte cele –

punând poftirilor opreliști

și inima ferind de rele.

Căci din demonicul impuls

de-a aduna peste nevoi

se naște ura dintre oameni,

ce-n urmă duce la război.

Iar pentru-ai mei români doresc

un trai decent cu demnitate:

Suntem aici de mii de ani

și Dumnezeu ne-a dat de toate,

nu ca hainiții-n cârdășie

cu mafioții din afară

să pună țara pe butuci

precum toți răii-odinioară!

„Am fost și-om fi!” s-a dovedit

ca trei imperii mult mai tare –

ele s-au dus, noi am rămas

ținuți de-al nost rost în picioare.

Miracolul ieșirii noastre

din încercări nenumărate,

e românismu-nsuflețit

de crezu-n Cel ce totul poate...

S-au despărțit, și-atunci Ioan

- cu sufletul înseninat

de-un fapt ce-i hrană pentru vis –

a-ngenuncheat și s-a rugat.

Epilog

Ajuns la capăt, Muza-ntreb

spre ce se-ndreaptă omenirea.

- Nu-i greu de înțeles, răspunde ea,

că-n goana după vânt

își va afla pieirea.

Depozitele monstruoase

de arme cu menirea hâdă

să taie orice șansă de viață,

chiar prisosesc ca-ntreaga Terră

să fie-un uniform teren arid

o lungă perioadă-n care

viața va-nceta orice lucrare,

astfel că-nfumuratul om năuc

va împlini ce scrie-n Carte –

Pământul nu va fi cu apă

Scriș de George Petrovai
Vineri, 01 Mai 2015 09:28 -

---

ca altădată curățat,

dovadă curcubeul-legământ

de Dumnezeu pe boltă arcuit,

ci el cu foc va fi purificat!

AUTOR: George PETROVAI

feb. – aprilie 2015

Sighetu-Marmatiei